

[Rytter.]

lere have sagt fuld Gage. Det er efter vor Mening Sondringen: om man kan passe sit Embede eller ikke kan passe det. Efter den modsatte Mening bliver Sondringen 70 Aars Alderen. Over 70 Aar maa Dommerne gaa uden Hensyn til, om vedkommende Dommer i det konkrete Tilfælde kan passe sin Bestilling eller ikke, medens den paagældende, naar han er under 70 Aar, er beskyttet grundlovmæssigt, og Ministeren erklærer, at her vil han ifølge Retsplejeloven ikke kunne forsvare at gribe ind, fordi det vil være for haardt.

Vi mener, at ved den her foreslaaede Lovregel og ved de Undtagelsesbestemmelser, som knyttes dertil, faar man en irrationel Lovgivning. Det er selvfølgelig rigtigt, at man ved de foreslaaede Undtagelser rykker over til vor Anskuelse, for saa vidt angaar de Dommere, som kan passe deres Embeder, idet de herefter ved deres Afgang faar fuld Gage, og det er jo netop det, de efter vor Mening skal have. Men vi er imod, at man her stiller alle Dommere ens uden Hensyn til, om de opfylder Bestemmelsen i Retsplejelovens § 49 eller ikke. Vor Stilling er da den, at vi kan tiltræde de foreslaaede Undtagelser, selv om de ud fra det Synspunkt, hvorfra de er stillet, er irrationelle, idet de dog stiller nogle af Dommerne mindre uretfærdigt, end de vilde blive stillet efter det foreliggende Lovforslag.

Men, som sagt, jeg er bange for, eller jeg kan snarere sige: jeg føler mig overbevist om, at vi nu gennemfører en saa irrationel Ordning — og det gælder baade Lovforslaget, som det er kommet fra Folketinget, og Forslaget, saaledes som det vil foreligge efter Vedtagelsen af Flertallets Ændringer —, at den ikke er holdbar i Længden. Vi maa igen til at tage det Spørgsmaal op, som havde faaet en lykkelig Løsning i Lønningsloven, hvor man baade havde klaret Spørgsmaalet om Gageforholdene og om Adgang til Bierhverv. Nu griber man ind overfor Dommerne med Hensyn til det Privilegium — hvis man kan kalde det for et Privilegium —, som de havde med Hensyn til Afskedigelse efter 70 Aars Alderen: at de, naar de blev afskediget, skulde have fuld Gage. Dette vil nødvendigvis medføre, at de to andre Spørgsmaal igen maa tages op til Overvejelse. Jeg vilde med Sorg se, at man skulde gaa over til at stille Dommerne paa samme Maade som andre Tjenestemænd med Hensyn til Bierhverv, idet jeg mener, at den nuværende Regel, hvorefter Bierhverv kun

kan erholdes af Dommere, naar de har faaet Præsidentraadets Samtykke, er en god Regel.

Da vi diskuterede Lovforslaget ved første Behandling, blev det fremhævet, at jeg stod som Repræsentant for dem, der vilde forsvare Dommerne. Det tror jeg ikke, man vil høre nu, thi efter Udvalgsbehandlingen, ja, endogsaa ifølge Udtalelser, der er faldet fra højere Sted, er man nu klar over, at min Regel er strengere overfor Dommerne. Men den er efter Mindretallets Mening mere retfærdig, idet den lægger den afgørende Vægt paa, om de kan passe deres Embeder eller ikke. Det er det afgørende. Derfor mener vi, at man nu gaar bort fra Grundlovens Værn, gaar bort fra, at Grundloven hidtil har beskyttet vore Domstole. Vi har fra de to Regeringspartier tidligere hørt, at Domstolene behøvede ikke at lyste Regeringsmagten og paa en Maade var en Stat i Staten. Ja, det er rigtigt, og jeg indrømmer, at naar vi gennemfører dette Lovforslag, vil denne Stilling faa et kraftigt Knæk.

Lovforslaget er, som jeg allerede har sagt, efter Mindretallets Mening overflødig, idet Ministeren har § 49 i Retsplejeloven at gaa efter. Men selv om den højtærede Justitsminister ikke har følt sig bundet af § 49, skulde man tro, at den højtærede Justitsminister vilde have følt sig bundet af den Ordning, som er truffet mellem Justitsministeriet og Finansministeriet, idet der er truffet den Ordning, at naar Talen var om Dommere i de kollegiale Retter, skulde Justitsministeren have Ret til at afskedige dem med fuld Gage uden at spørge Finansministeriet, men naar Talen var om Underretsdommere, havde Justitsministeriet overfor Finansministeriet forpligtet sig til at rette en Henstilling til vedkommende Dommer om at gaa af og saa forelægge de Oplysninger, der fremkom, for Finansministeriet. Den højtærede Justitsminister tager det ene Led af denne Overenskomst, den behagelige Side, nemlig at maatte afskedige Dommere fra de kollegiale Retter med fuld Gage. Derimod har han ladet være med at tage det andet Led, nemlig, at naar Talen er om Underretsdommere, skulde Justitsministeriet rette en Henstilling til den paagældende, ikke en Henstilling over hele Linien til Dommere over en vis Alder, men til den paagældende Dommer.

Vi er betænkelige ved den Tendens, der præger den moderne Lovgivning. Efter vor Mening søger man mere og mere at drage Bestemmelser, der burde gives ved